

Den første sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om udførsel af frisk dansk frugt.

Valgt blev: *Poul Hansen (Svendborg), Alsing Andersen, Hougaard, Lars P. Jensen, Aage Knudsen, Carl Petersen, Chr. Thomsen, Morten Larsen, Kristian Kristensen, Sønderup, Per Federspiel, Henry Hansen, Søren Jensen, Peter Larsen, Egon Lauritzen, Clausen (Olufskjær) og Poul Thomsen.*

Den næste sag på dagsordenen var:

Fortsettelse af første behandling af forslag til finanslov for finansåret fra 1. april 1959 til 31. marts 1960.

Foregående forhandling findes i tidenden sp. 1135, 1202 og 1227).

Forhandlingen genoptoges.

Hanne Budtz: Jeg har en henvendelse til den højtærede justitsminister vedrørende handel med hunde og andre dyr.

De danske dyreværnsforeninger har gennem de sidste 30 år haft et usædvanligt stort antal sager, hvor mennesker, der har købt en hund hos en hundehandler, har følt sig dårligt behandlet for ikke at sige direkte snydt. Det skal til orientering siges, at en hundehandler er en person, der handler med alle mulige „racer“ af hunde, og som gennem opkøbere og annoncer skaffer sig sit handelsmateriale. I mange tilfælde har han intet som helst kendskab til dyrets afstamning, men hunden får hos ham formentlig en betegnelse efter den race, den ligner mest.

Man må ikke forveksle en hundehandel med en kennel, hvor der som regel kun opdrættes en eller to bestemte racer gennem de avlsdyr, man ejer, og som gerne er stambogsførte dyr i høj klasse. Disse dyrs afkom forsynes naturligvis med en virkelig

stamtavle eller stambog, og i mange tilfælde drives kennelen som en sport og ikke blot som en forretning.

Det er jo ikke alle af de førstnævnte dyrehandlere, der kritiseres; men flere af dem burde absolut ikke have tilladelse til at drive virksomheden, når det sker på en måde, der udsætter dyr for store lidelser på grund af dårlige hygiejniske forhold og tilføjer de senere ejere både sorg og skade, fordi de har købt et dyr, de kommer til at holde af, men som viser sig at lide af alverdens sygdomme.

Der findes jo ganske vist i § 14 i hundeloven af 18. maj 1937 en bestemmelse herom, der lyder:

„Det er forbudt uden politiets tilladelse at drive erhvervsmæssig handel med eller erhvervsmæssigt opdræt af hunde. Tilladelse kan ikke meddeles personer, der for dyrplageri eller overtrædelse af dyreværnsloven er anset med højere straf end bøde.“

Denne bestemmelse i sig selv er ikke nogen stor betryggelse.

Om dyr i almindelighed findes en bestemmelse i § 17 i dyreværnsloven af 27. maj 1950, der lyder således:

„Det er forbudt uden politiets tilladelse at drive erhvervsmæssig handel med dyr fra butik eller andet fast forretningssted. Tilladelsen kan til enhver tid tilbagekaldes, såfremt den handlende straffes for overtrædelse af denne lov, eller såfremt dyrene ikke passes og plejes forsvarligt.“

Angående dyrs transport og slagtning og deres behandling i anden særlig retning kan der i henhold til dyreværnsloven gives forskrifter af justitsministeren, ligesom der i politivedtægter kan optages bestemmelser i så henseende.

Det vil sige, at selve lovgivningen er god nok; deri findes den fornødne hjemmel til at regulere handelen med dyr. Men det er beklageligt, at loven praktiseres meget forskelligt. Nogle steder stilles der naturligvis passende krav til lokalernes egnethed som